

— Стига! Стига! — извика Ицкова майка.

— Стига! Не трѣбва! — обадиха се нѣколко гласове. Момчето бавно се спущаше надолу съ главата...

Изведнажъ нѣщо свѣтна и се превъртѣ въ въздуха. Чу се глухъ звукъ и нѣщо падна на земята...

— Лѣкаръ, лѣкаръ! — викна директорътъ на цирка. Зрителитѣ се дигнаха отъ мѣстата си.

— Занесете го на болницата! — викаше единъ дебелъ мъжки гласъ.

— Божичко, дано оживѣе! — плачеше млада жена отъ преднитѣ мѣста.

Изведнажъ струпанитѣ зрители около момчето се разтѣпиха. Смѣшникътъ Панчо се промъкна между тѣхъ, сграби на рѣце момчето и изчезна съ него задъ завесата...

## II.

На другия день въ голѣмитѣ известия на цирка не личеше вече името на гуменото момче. То и после не се споменуваше. Момчето бѣ отнесено въ болницата.

Много деца отъ града го посещаваха. Носѣха му плодове и сладкиши.

Единъ день и Ицко и Колю отидоха въ болницата да видятъ гуменото момче. Майка имъ даде два портокала да му занесатъ.

Болнична сестра, облѣчена съ бѣла престилка, ги заведе въ стаята на болното момче. До леглото му седѣше низкъ човѣкъ, съ изпито лице. Той вдигна очи и погледна децата. Тѣ веднага познаха смѣшника Панча.

Ицко и Колю не знаеха какво да кажатъ. Тѣ оставиха портокалитѣ на малката масичка и се изправиха до леглото на момчето.

— Петенце, — каза болничната сестра, — ето и тѣзи момченца дошли да те видятъ. — Хайде, по-скоро да оздравѣешъ, че пакъ да имъ играешъ въ цирка.

Башата преглътна и отри потѣта отъ челото си.

— Чичо, недей го пуша вече въ цирка, — каза Ицко. — Пакъ може да падне и да се убие. Научи го на друга работа.

Башата се усмихна. Бледото личице на момчето се позачерви, и устнитѣ му тихо прошепнаха: